

Setkání s panem Špoulou

úvaha

Na setkání s panem Špoulou, které proběhlo ve čtvrtek 16. dubna 2015, jsme se velmi těšily. S jeho životním příběhem jsme byly ve zkratce seznámené. Měly jsme připravené otázky, ale doufaly jsme, že pan Špoula bude vyprávět sám a souvisle svůj životní příběh. Průběh našeho společného setkání nás ale zastihl nepřipravené.

A co si vybavíme teď, po téměř dvou měsících od setkání?

Víc než jeho vyprávění na nás zapůsobily emoce, které byly vyvolány jen pouhou zmínkou o těch strašných událostech, které ho potkaly a které do neustále nutily k slzám a dojetí. Asi jsme dosud nebyly schopné pochopit a uvědomit si, že i události sedmdesát let staré, mohou být stále tak bolestivé. Další věc, která nás překvapila z jeho poněkud nesouvislého a z tématu na téma přeskakujícího vyprávění je fakt, že cítí vinu za to, že jako jediný z jeho odbojového skupiny přežil, zatímco ostatní padli. K tomu se několikrát při svém vyprávění se slzami v očích a třesoucím se hlasem vracel. Jak sám pan Špoula říká, ve stáří na něj vše pořádně dolehlo. To nás ohromilo na tolik, že jsme nebyly schopné vydat ze sebe ani slovo.

Celkově se nám však jeho vyprávění po našem společném setkání nedařilo sestavit do souvislého příběhu. Vše bylo útržkovité a chaotické, mnohdy jsme ztrácely pojem o tom, v jaké části jeho životního příběhu se právě nacházíme. Často se totiž nechal strhnout tokem svých myšlenek, které byly zřejmě rychlejší než mluva, přestože byl pán velmi milý a zdvořilý, připadal nám zlomený a traumatizovaný strašnými zážitky, které si nedokážeme ani přestavit a které ho provázejí i v jeho současném životě.

Bylo velmi těžké po tomto setkání příběh nějak uchopit a zpracovat. Další setkání, na kterém jsme si chtěly některé informace doplnit a pořídit si další fotografie, se nám bohužel nepodařilo zorganizovat. Jen díky materiálům, které jsme našly na internetu, se nám pomalu dařilo začít dávat našemu projektu reálnou podobu.

Zvláštní pocity v nás také vyvolalo sdělení a i trochu rozhořčení pana Špouly o tom, že naše vláda odmítá oficiálně uznat jeho životní příběh. Zřejmě skutečně nelze vše z jeho vyprávění dokázat a dohledat v archiváliích. Ale skutečně by byl někdo schopný si takový příběh vymyslet? Proč by to dělal? Ty emoce, ta bolest byly tak skutečné a hmatatelné, že my panu Špoulovi vše věříme a velice si ho za to, že se s námi setkal, vážíme. Stále v nás ale zůstává otázka, zda si jako národ můžeme v současné době dovolit, „neuznávat“ takovéto lidi, pamětníky, kterým je i pan Špoula.

S jistotou však můžeme říct, že jsme se dosud s takovýmto životním příběhem neseťkaly a že po setkání s panem Špoulou máme rozhodně o čem přemýšlet.